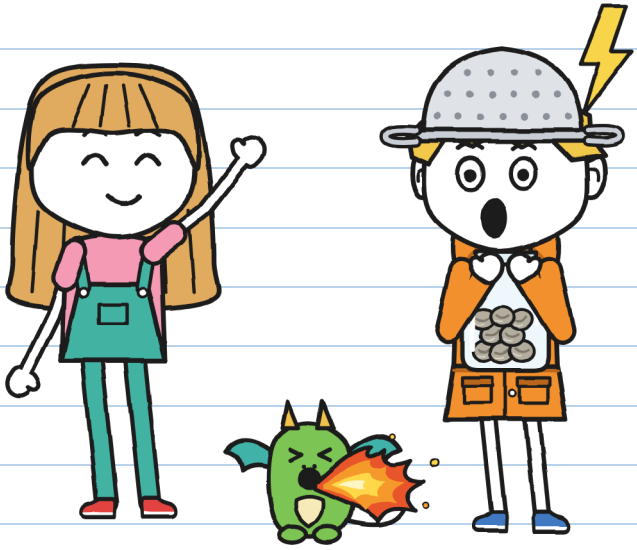
НЕМОЖЛИВІ ДОСТАВКИ · 2

Не відкривати до грому

Lui Eriksson

(зошит Гуні)

РОЗМІР M
Середній рівень · 9+

НЕМОЖЛИВІ ДОСТАВКИ · 2

Не відкривати до грому

Текст та ілюстрації: Lui Eriksson

РОЗМІР М · Середній рівень · 9+

Українська версія: LinguAula

Перше видання: 2026

© 2026 Lui Eriksson · info@linguaula.com

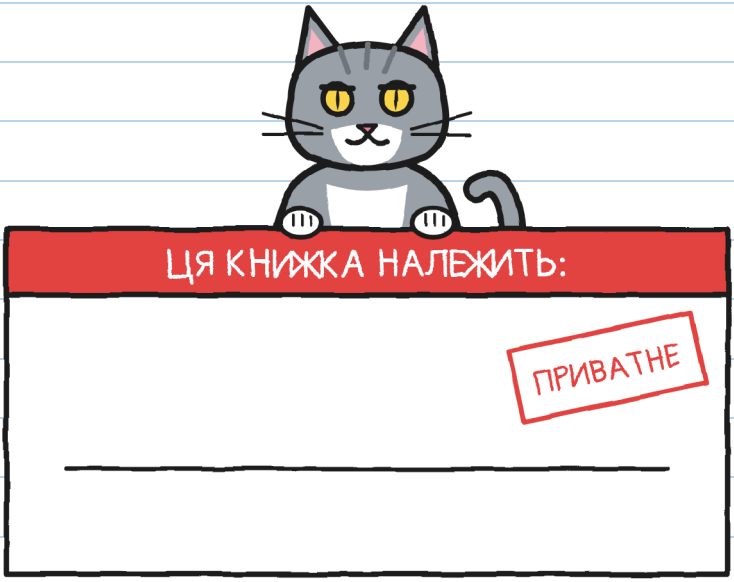
Можна вільно копіювати — для класу і для дому.

Друга книжка серії. Перша: «Ця посилка кусається».

LinguAula

Опрацьовуй кожен розділ на linguaula.com

Жоден грім не постраждав під час написання цієї книжки. —Ю.

І нікому більше. —Ю.

Якщо знайдеш, не відкривай до грому.

Ця печатка позначає те, що буває лише в казці: ти так не роби. Якщо це триває кілька сторінок, написано ВІД ТУТ і ДО ТУТ. Під час справжньої грози діє сторінка 76. —Ю.

ХТО Є ХТО

Гуні. Кур'єр по суботах. Мисливець за грозами (більш-менш). Це його зошит.

Юля. Рахує секунди між блискавкою і громом. Пише зеленим і підписується Ю.

Крихта. Дитинча дракона. Повторює все за Гуні. Усе.

Тоньо. Розвозить для БЛИСКАВКИ на велосипеді. За десять хвилин або безкоштовно.

Флора. Садівниця з вулиці Канальної, 9. Каміння не підписує.

Віра. Доглядає драконів у Домі драконів, поруч із будинком Флори. Крихта живе з нею.

Мара. Власниця «Неможливих доставок». Носить відьомський капелюх. Знає більше, ніж каже.

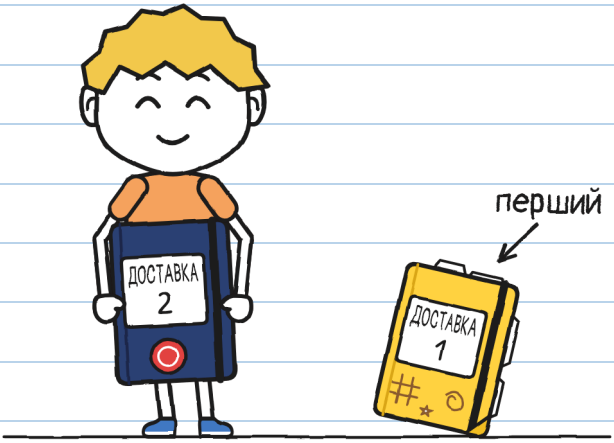

R. Надсилає посилки, які ніхто не може доставити. Імені ніхто не називає.

ЗОШИТ ДОСТАВОК 2
Гуні

ОФІЦІЙНИЙ.

«Офіційний» означає, що я читаю його першою. Офіційно. —Ю.

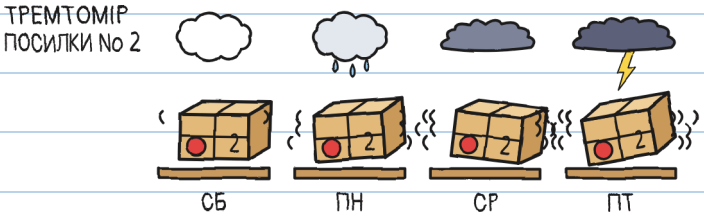
Зошит No 1 у мене закінчився: він повний. Цей мені дала Мара, власниця крамниці, з печаткою на обкладинці. Каже, що офіційні зошити не розмальовують. Побачимо.

РОЗДІЛ 1

Мисливець за грозами

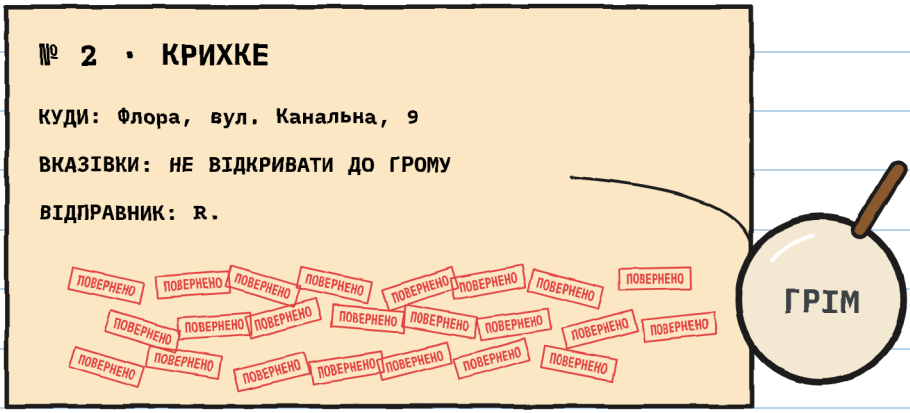
У крамниці Мари є посилка, яка тремтить. З минулої суботи, щодня трохи дужче.
Я не збираюся її чіпати.
Остання, яку ми з Юлею доставили, була яйцем.
Тепер це Крихта, дитинча дракона, яке повторює за мною все.

У крамниці навпроти мого дому лишилося дев'ятнадцять повернених. Та, що тремтить, поспішає більше за інших.

Це не страх: у суботу, о шостій вечора, буде гроза. Я шість разів перевірила прогноз. —Ю.

Хто отримує повернену посилку, мусить підписати етикетку чорнилом, що не стирається, як-от зеленим маркером Юлі. Інакше на світанку вона летить назад на свою полицю. Усі їх надсилає одна й та сама людина: R.

На посилці No 2 було двадцять три штампи ПОВЕРНЕНО.

Двадцять три. Я порахувала їх двічі. —Ю.

— Двадцять три рази я носила її сама, — сказала Мара. — І жодного разу під час грози.

У суботу о десятій Мара чекала на нас за прилавком із посилкою No 2. Тоньо вже був там: по суботах ми втрьох відбуваємо покарання в крамниці за те, що без дозволу доставили посилку No 1.

— Цю, — сказала Мара, — доставите ви. Сьогодні по обіді.

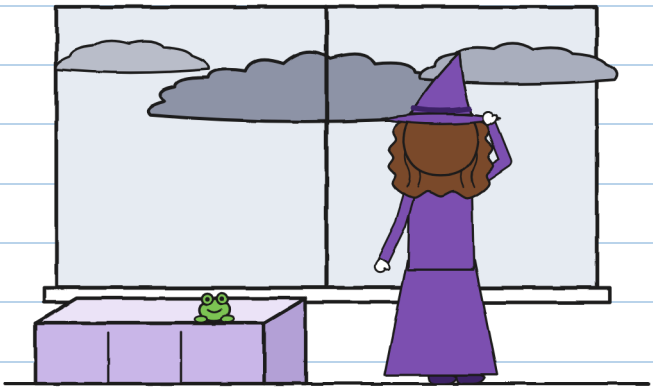
Юля підстрибнула так високо, що ледь не торкнулася таблички ЗАЛИШИЛОСЯ 19.

Мара поставила три умови й порахувала їх на пальцях:

1. Виходите о п'ятій, до грози, і залишаєтеся з Флорою, доки вона не мине.
2. Ваші родини й Флора вже знають.
3. Правило — те, що на етикетці: не відкривати до грому. Годиться тільки той, що просто над вами, а не далекі.

— А ти не йдеш? — запитала Юля.

— У мене тут справи, — сказала Мара й подивилася крізь вітрину: небо сірішало.

Які справи? —Ю.

Юля подивилася на мене.

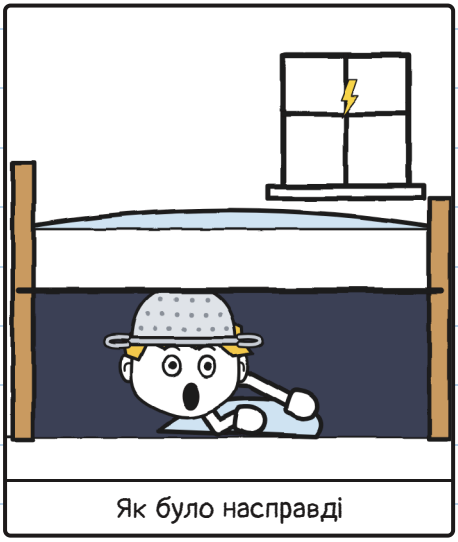
— А тобі подобаються грози?

І я сказав те, що кажуть, коли так дивляться:

— Обожнюю. У моєму старому районі я був професійним мисливцем за грозами.

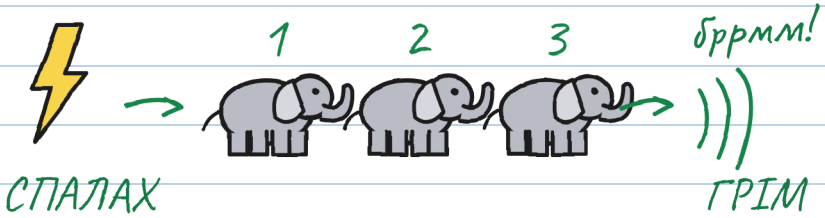
Що я сказав

Як було насправді

Професіонал з-під ліжка. —Ю.

Юля навчила мене рахувати грози в моєму зошиті, без дозволу, як завжди:

один слон, два слони, три слони...

1 слон = 1 секунда

3 слони = 1 кілометр (приблизно)

0 слонів = НАД НАМИ!

↖ Це грім з етикетки.
Далекі не відкривають посилку.

Більше слонів: ця блискавка вдарила далі.

Якщо чуєш грім, навіть далекий: в укриття!

Те, що знаєш, лякає менше. —Ю.

Мені не треба було їх рахувати: я обожнюю грози. Але я все одно записав — про всяк випадок.

Тоньо прочитав етикетку через моє плече.

— БЛИСКАВКА не доставляє під час грози.

Він показав дрібний шрифт на рюкзаку.

— Грози ще немає, — сказала Юля.

Тоньо перечитав. Про «ще» там не було ні слова.

Дрібний шрифт був надто дрібний. —Ю.

І він пішов із нами.

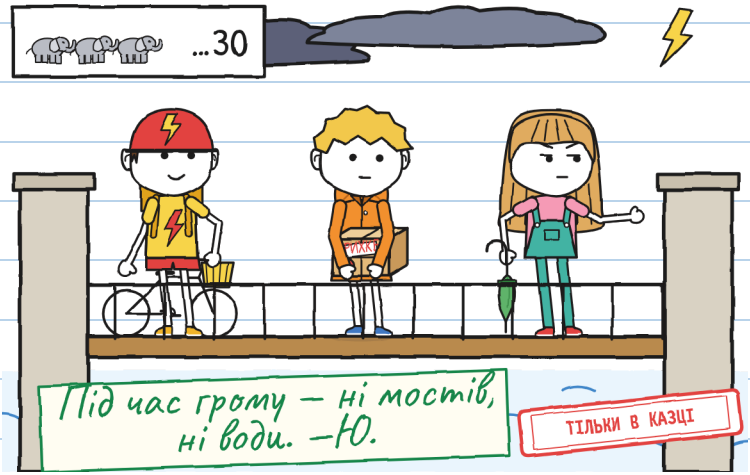
О п'ятій я збігав додому по дощовик.

— Одягни помаранчевий, — сказала мама. — Ти точно хочеш іти? Бо ти ж, коли гримить...

— ДО ПОБАЧЕННЯ, МАМО!

«Бо ти ж, коли гримить...» ЩО? —Ю.

Ми перейшли Великий міст, коли небо вже було дуже чорним. Уночі його розводять для кораблів. Посередині Юля дуже серйозно помахала воді рукою: вони з каналом не ладнають.

Дуже далеко спалахнуло небо. Юля нарахувала тридцять слонів до грому.

Бррмм.

— До цієї блискавки приблизно десять кілометрів, — сказала вона. — За прогнозом гроза прийде близько шостої.

— Прогриміло! — сказав Тоньо. — Тепер уже відкриваємо?

— Цей не відкриває посилку, — сказала Юля. — Відкриває той, що на етикетці: він лунає одночасно зі спалахом, нуль слонів. Але його вже чути, і цього досить: в укриття!

Ми побігли до вулиці Канальної. Я вдав глухого.

— Це була гикавка? — запитала Юля.

— Ні, — відповів я. — Гик!

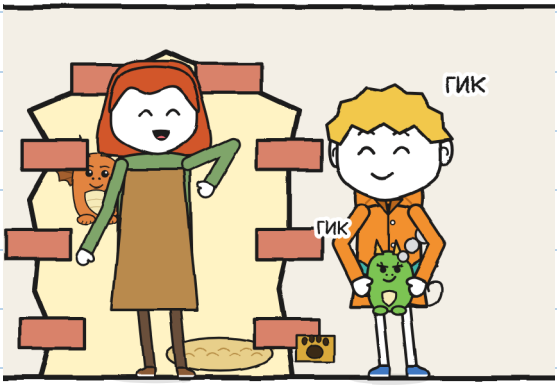
Це зі мною з дитинства, але лише від грому: після кожного грому на мене нападає гикавка, раз на три секунди. Коли гроза просто над головою, я не можу зупинитися. Це не страх: моє тіло робить це, не питаючи мене.

Це називається страх. —Ю.

Віра, яка доглядає драконів, чекала нас біля своїх дверей, що впритул до будинку Флори, тримаючи Крихту на руках: по суботах Крихта гуляє зі мною.

— Сьогодні лише до Флори: це її перша гроза, — сказала Віра й віддала мені її. — Вона повторює за тобою все, навіть те, що ти відчуваєш. Якщо злякається, не тягни її: вона вчепиться. Коли гроза мине, тричі стукни в мур, і я прийду по неї.

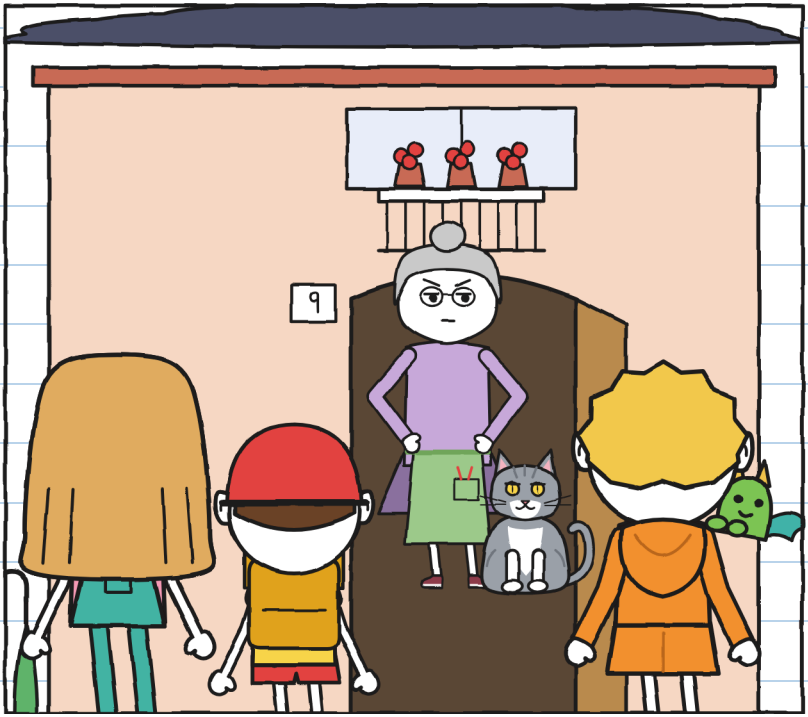
— Я нічого не відчуваю, — сказав я. — Я обожнюю грози.

Далеко прогриміло. Я гикнув. Крихта теж гикнула й пустила дим із носа.

— Усі всередину, швидко, — сказала Віра.

Будинок Флори — той із геранню: із її балкона на нас дивилися дві суботи тому, коли ми шукали двері Дому драконів, схожі на стіну.

Флора відчинила, ще до того як ми постукали, і подивилася на коробку, на небо й на Крихту.

— Дитинча Віри. Тільки хай не підсмалить мені папороті, — сказала вона. — Заходьте, бо йде дощ. І попереджаю: каміння я не підписую.

ОДНА ІСТОРІЯ, ШІСТЬ РОЗМІРІВ

Є шість розмірів, від 3 до 16 років, і понад 20 мов. XXS, XS, S, M і L мають однакові сторінки й однакові малюнки. XL — це роман. Змінюється лише те, як розповідається.

РОЗМІР XXS · PRE-A1
ЮЛЯ ЛОВИТЬ СЬОМУ НАСІНИНУ.

РОЗМІР XS · A1
На підлозі лишилася одна насінина. Юля її піймала. Сім.

РОЗМІР S · A2
Ще спалах: на підлозі лишилася тільки одна насінина. Юля її піймала. Сім.

РОЗМІР M · B1
При наступному спалаху лишилася тільки одна насінина, і Юля її піймала. Сім.

РОЗМІР L · B2
Коли знову спалахнула блискавка, на підлозі лишилася одна-єдина насінина, і Юля її піймала. Сім.

РОЗМІР XL · B2-C1
Ілюстрований роман · 13+

Рівні за ЗЄР орієнтовні.

Кожен у своєму розмірі. Та сама гроза. —Ю.

ДЛЯ РОДИН І ВЧИТЕЛІВ

Опрацьовуй кожен розділ на linguaula.com